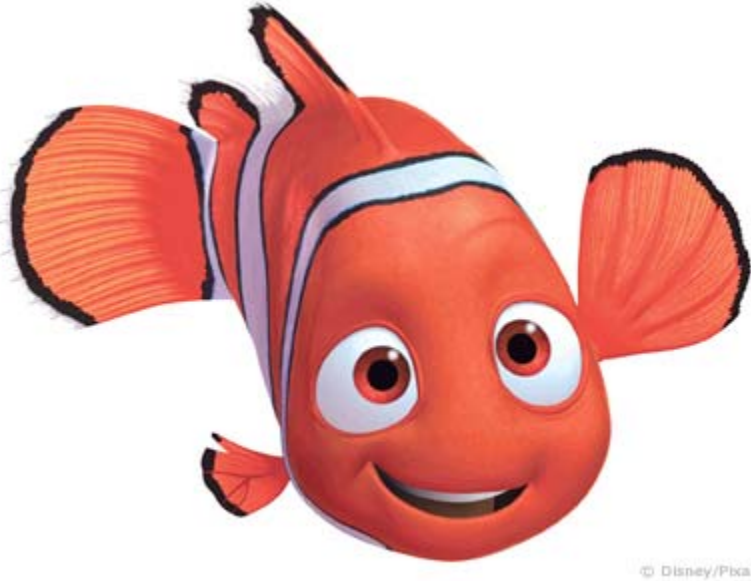

Đào Huy Kiên

Cuộc phiêu lưu của chú cá Nemo

Viết tặng Thùy Linh

Chú cá Nemo là một con thú bông có hình dáng y hệt như trong bộ phim hoạt hình “Đi tìm Nemo” của hãng Disney. Chú sinh ra trong một xưởng sản xuất thú bông ở Sài Gòn cùng với những con thú bông khác. Mới ở trong xưởng một ngày chú đã được người ta đưa lên xe tải để chuyển đến cảng. Ở đó người ta chất cái thùng của chú cùng với những thùng khác vào một container rồi xếp lên tàu. Nemo hỏi những con thú bông khác xem chúng đang ở đâu và đang đi đâu nhưng không con thú nào biết. Nemo chỉ cảm thấy một hương vị rất lạ: mùi mặn mòi của biển khơi, nhưng lúc đó chú cũng không biết biển là gì. Nemo cố gắng lắng nghe những âm thanh bên ngoài. Chú lờ mờ nghe thấy những âm thanh như tiếng người gọi nhau í ới, tiếng

sóng biển vỗ rì rào, nhưng rõ nhất là tiếng còi tàu hú lên. Sau đó, con tàu bắt đầu hành trình của mình. Đó là một hành trình dài. Nemo cảm thấy chuyến đi ấy như kéo dài đến bất tận. Chú sốt ruột muốn được thoát khỏi chiếc thùng buồn chán, tối tăm và chật chội. Chú cũng không thích cái cảm giác trông chừng ở trên tàu. Cuối cùng, sau gần một tháng lênh đênh trên biển, con tàu cũng cập cảng New York. Một ngày sau, chú xuất hiện trên một chiếc kệ của cửa hàng Disney ở Đại lộ số Năm New York. Đó đúng là nơi mà chú hằng ao ước. Cửa hàng lúc nào cũng rực rỡ ánh đèn, điệu nhạc vui tươi và trang hoàng long lanh. Điều tuyệt vời nhất là ở đây có rất nhiều trẻ con. Khác với những sinh vật người lớn mà Nemo nhìn thấy ở xưởng thú bông, lặng lẽ và khắc khổ, lũ trẻ con đứa nào cũng nghịch ngợm, la hét và cười đùa. Chúng khiến người lớn cũng vui lây. Nemo ngắm những đứa trẻ vui đùa và ước gì mình cũng có thể chạy nhảy như chúng. Nhưng chú chỉ là một con thú bông mà thôi. Những đứa trẻ mỗi lần nhìn thấy Nemo đều thích thú ngắm nhìn chú, ôm lấy chú và vuốt ve bộ lông mượt của chú. Mỗi lần được như thế, Nemo đều cảm thấy rất vui sướng. Tuy nhiên, có một đứa nghịch ngợm cứ giật giạt vây của chú khiến Nemo thấy đau và bực mình. Thằng bé ấy còn vùi mẹ mua Nemo về làm chú sợ toát mồ hôi. Chú chỉ thở phào nhẹ nhõm khi bà mẹ từ chối vì tháng trước thằng bé vừa làm một chú Nemo khác rách tơi tả ngay sau khi mua về.

Từ chỗ của mình, Nemo có thể ngắm thế giới bên ngoài qua tấm cửa kính. Ngoài đường, dòng người qua lại như mắc cửi, ai cũng vội vã bước đi. Nhưng có một cô gái cứ đứng mãi trước tấm cửa kính. Cô cầm chiếc đàn vi-ô-lông kéo cho người qua đường nghe. Thỉnh thoảng lại có người đứng lại nghe cô kéo đàn rồi thả những đồng đô-la hoặc những xu lẻ vào hộp đàn của

cô. Nemo không nghe được tiếng đàn của cô, nhưng chú thích ngắm cô kéo đàn. Động tác của cô lúc mềm mại, khi dứt khoát. Đôi mắt cô say mê cùng bản nhạc khiến Nemo phải ước ao giá như chú có thể chơi được vĩ cầm.

Nemo cảm thấy hạnh phúc ở đây. Chú muốn mãi mãi như thế, ngày nào cũng được ngắm lũ trẻ con và cô gái chơi vĩ cầm. Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang. Chỉ được ba ngày, chú đã phải rời cửa hàng Disney lên đường tiếp tục cuộc hành trình của mình. Một người phụ nữ trong chuyến du lịch đến New York đã vào cửa hàng Disney và mua chú về làm quà cho cô con gái nhỏ của mình với giá mười hai đô-la chín mươi chín xu.

Chú lại phải chui vào túi, rồi bị nhét vào va-li. Lần này còn chẳng có bạn bè để trò chuyện. Nhưng bù lại, chú không phải sống trong bóng tối lâu như lần trước, cũng không phải chịu cảnh trông chừng sóng nước. Nemo được đi máy bay và chỉ mất hai ngày để đến nơi. Nemo thích đi máy bay, chú chỉ hơi sợ khi máy bay cất cánh và hạ cánh, cũng như thỉnh thoảng bị ù tai, nhưng chính những cái đó cũng là những trải nghiệm thú vị, chú nghĩ thế. Một điều thú vị nữa là Nemo lại được trở về Việt Nam, quê hương của chú, có điều không phải Sài Gòn mà là Hà Nội. Khi bà mẹ về đến nhà, cô con gái nhỏ chạy ùa ra đón:

- Mẹ ơi, mẹ có quà cho con không?
- Có, mẹ mua nhiều quà cho con gái yêu của mẹ lắm.

Cô bé háo hức đòi mẹ mở va-li ra lấy quà. Vừa nhìn thấy Nemo, cô bé đã reo ầm lên.

- Aaaa! Nemo! Xinh quá. Con yêu mẹ.

Bà mẹ cảm thấy thật hạnh phúc khi đã đem lại niềm vui cho cô con gái. Còn Nemo, chú cũng thấy hãnh diện với cảm giác mình là một báu vật đối với cô bé. Cô bé rất cưng chiều Nemo, thường ôm chú vào lòng vuốt ve như đối với một con mèo. Đêm đêm, cô thường ôm Nemo mà ngủ. Có lần cô còn đem Nemo vào bồn tắm chơi. Mẹ cô thấy thế bèn mắng:

- Sao con lại đem nó vào nhà tắm? Nó mà dính nước tí nữa lại ướt khắp nhà thì ai lau?
- Nhưng Nemo là cá mà. Con muốn Nemo được bơi trong nước.
- Ôi cái con bé này. Nó là thú bông chứ có phải cá thật đâu.

Nhưng cô bé nhất quyết không nghe và bà mẹ cũng đành phải chiều lòng cô bé bướng bỉnh. Nemo lần đầu tiên được chạm vào nước. Chú cũng háo hức lắm nhưng rồi nhanh chóng thấy khó chịu vì bị nước ngấm vào. Bây giờ chú mới hiểu những lời bà mẹ nói. Chú chỉ là một con thú bông chứ không phải là một con cá thực sự. Chú không thể bơi trong nước. Cô bé cũng nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình và đưa Nemo lên bờ.

Nemo đã cùng cô bé đi qua những năm tháng tuổi thơ. Nhưng khi đã lớn một chút, cô bé không còn yêu chú như trước. Nemo lúc này không còn bị hấp dẫn như ngày xưa mà gây hấn do cô bé ôm quá nhiều nên xếp đi. Thêm nữa, cô bé đã có thêm bao nhiêu người bạn thú bông mới do bạn bè tặng nên chẳng còn đoái hoài đến chú. Nemo đành lặng lẽ trong một xó nhà đếm ngày tháng trôi qua.

Một hôm, ở trường cô bé có đợt quyên góp thú bông cũ cho trẻ em nghèo. Cô bé hăm hở đem Nemo và vài con thú bông khác đến cho các anh chị tình nguyện, hi vọng sẽ đem lại niềm vui cho các bạn nghèo. Vậy là Nemo lại tiếp tục cuộc phiêu lưu của mình. Nhưng lần này vị thế của chú đã khác. Chú cảm thấy buồn vì mọi người không còn vô vấp, yêu thương chú như ngày xưa. Chú không còn là Nemo kiêu hãnh chễm chệ trên kệ tủ cửa hàng Disney hào nhoáng ở đại lộ số Năm của thành phố New York. Chú bây giờ phải nằm chung túi với nhiều con thú cũ bị người ta hắt hủi khác. Chúng nằm than thở với nhau, kể cho nhau nghe về những ngày tháng hoàng kim được chủ cưng chiều của mình.

Nemo theo đoàn tình nguyện đến một làng trẻ mồ côi ở ngoại thành Hà Nội. Đến lúc phân phát đồ, chú được một thằng bé có nước da xám xịt chớp lấy. Nemo hơi buồn vì quen được những cô bé, cậu bé trắng trẻo, sạch sẽ ôm ấp. Mỗi khi được thằng bé ôm, chú lại phải ngửi cái mùi không thể mê nổi của nó. Thằng bé rất hôi, chỉ cần nửa ngày không tắm là mùi hôi của nó lại lộ rõ. Dù sao thì, Nemo tự an ủi mình, thằng bé cũng không ngớ ngẩn hay khuyết tật gì như nhiều đứa khác ở đây. Vì thằng bé khá hôi(mà nó lại không hề biết điều đó) nên ít đứa chơi với nó và không ai thân với nó, trong khi đến cả

những đứa mù cũng có bạn thân, còn những đứa ngớ ngẩn thì không đủ thông minh để buồn vì không có bạn thân. Thằng bé hơi hám coi Nemo là người bạn thân duy nhất của mình. Nó thường trò chuyện với chú. Nemo lắng nghe những tâm sự của thằng bé và dần dần cũng cảm thấy mến nó. Thằng bé hay nhắc đến cha mẹ nó, những người mà có thể vì một tai ương bất ngờ nào đó đã phải bỏ lại nó ở bệnh viện. Mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ có cha có mẹ ở bên, nó đều cảm thấy buồn. Nó bảo với Nemo rằng lớn lên nhất định nó sẽ đi tìm cha mẹ. Chú thấy thương thằng bé. Đôi lúc chú cũng buồn vì con người ai cũng có cha mẹ còn chú, một con thú bông, không hề có cha mẹ. Chú nhớ lại người mẹ của cô chủ cũ và những cử chỉ ấm áp, yêu thương của bà với cô bé. Giá như chú có một người mẹ như thế...

Thằng bé có đôi mắt sáng và lanh lợi. Nó say mê học tập, đặc biệt là môn toán nên học rất giỏi. Nó giải hết những bài toán khó trong quyển sách toán nâng cao lớp năm cũ được các anh chị tình nguyện đem đến. Lúc nào học bài, thằng bé cũng để Nemo bên cạnh. Chú ngắm thằng bé say sưa học bài, đôi mắt nó cũng đẹp như đôi mắt của cô gái chơi vĩ cầm ngày xưa. Nemo không hiểu những con chữ chi chít loằng ngoằng trong sách kia có gì hấp dẫn mà lôi cuốn thằng bé đến vậy. Thằng bé là niềm tự hào của các mẹ trong làng trẻ. Nhưng càng chứng kiến thằng bé thông minh, ham học, họ lại càng đau lòng. Thằng bé bị mắc bệnh AIDS và bác sĩ bảo họ rằng nó sẽ không sống được bao lâu nữa. Họ cố giấu chuyện đó nhưng rồi một ngày, thằng bé cũng biết. Dường như có một cánh cửa đóng sập trước mặt nó. Viễn cảnh tươi đẹp mà nó tự vẽ ra cho mình bấy lâu nay vụt tan biến. Nó đem những quyển sách mà nó hằng nâng niu quăng bừa bãi xuống sàn. Nó đã từng mong những quyển sách ấy sẽ đòi hỏi cho nó nhưng giờ đây khi cái chết sắp đến gần thì học hành nào có còn ý nghĩa gì nữa. Thằng bé ngồi ôm lấy Nemo

nước mắt chảy ròng ròng. Đến khi nỗi đau đã nguôi, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu nó. Nó ôm người bạn thân của mình trốn khỏi làng trẻ. Nó phải thực hiện ước mơ lớn nhất của đời mình trước khi chết: tìm được cha mẹ mình.

Thằng bé miệt mài đi mãi. Chưa bao giờ nó đi bộ xa như thế. Khung cảnh hai bên đường thay đổi theo những bước đi của nó: những ngọn đồi, những cánh đồng, những ngôi nhà trơ trọi. Nemo thích thú ngắm nhìn khung cảnh kì lạ ấy. Lần đầu tiên trong đời chú được hòa mình với thiên nhiên, đất trời rộng lớn. Ở New York, chú chỉ toàn thấy những tòa nhà cao vút, không được thấy bầu trời rộng như ở đây. Thằng bé đi đã nửa ngày đường. Nó đã đặt chân đến nội thành Hà Nội. Nó phải đi tìm cái bệnh viện nơi nó sinh ra để hỏi về cha mẹ. Thằng bé hỏi đường nhưng chẳng ai đáp lại lời nó, người ta chỉ ném cho nó những cái nhìn khinh thường rồi quay đi. Có người còn chửi rủa nó, bảo nó cút đi. Thằng bé xấu xí và hôi hám nên ai cũng thấy ghét nó. Nemo thương thằng bé lắm, nhưng chú chẳng thể làm gì, thậm chí chẳng thể nói một câu an ủi, chú chỉ là một con thú bông. Thằng bé vừa đói vừa khát. Cả ngày trời nó chưa được ăn uống gì. Thấy một quán ăn, nó định vào xin ít nước. Nhưng gã trông xe của quán nhìn thấy nó bèn quát:

- Cút! Không có xin xỏ gì ở đây.
- Cháu chỉ xin cốc nước thôi.
- O mà bị điếc à? Tao bảo cút cơ mà.

Gã trông xe đạp một phát vào bụng nó rất dã man. Thằng bé ngã lăn xuống đất, một tay ôm bụng, tay kia vẫn ôm người bạn thân của mình. Lũ nhóc đánh giày từ nãy giờ đã để ý thằng bé xấu xí. Thấy nó dù bị ngã vẫn không chịu rời tay khỏi con cá, một thằng bèn lách đến gần rồi giật Nemo khỏi tay

nó. Thằng đánh giày hăm hờ mang Nemo đến khoe với đám bạn. Đang nằm quần quai dưới đất, thằng bé xấu xí giật nảy người khi người bạn thân của mình bị cướp mất. Nó gượng đứng dậy, lết đến chỗ bọn đánh giày:

- Trả tao!
- Con cá này hả?
- Trả tao!
- Con cá xấu xí này có gì mà mày làm như của báu thế?
- Nó là bạn tao.
- À! Tao hiểu rồi! Vì mày cũng xấu xí nên mới thích làm bạn với con cá xấu xí như nó chứ gì.
- Trả tao đây!

Thằng bé xấu xí hét lên và lao vào giật con cá trong tay đám trẻ đánh giày. Đám đánh giày nổi giận bèn nện cho thằng bé một trận tơi bời rồi vút Nemo lại. Thằng bé bị đánh lịm đi. Nemo nhìn người bạn của mình bất tỉnh thì cố gào lên. Nhưng chú không thể kêu được. Chú chỉ là một con thú bông. Những người qua đường vẫn hờ hững đi qua. Dường như không ai nhìn thấy thằng bé đang nằm co quắp ngất lịm ở góc đường. Trong giấc mơ, nó thấy cảnh mình gặp được ba mẹ. Ba mẹ dắt nó đi tới một miền ánh sáng mờ ảo. Nhưng nó chợt quay lại. Nó nhìn thấy người bạn thân của mình đang gọi với theo nó. Nó mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Nemo rồi đi theo ba mẹ...

Sáng hôm sau người ta mới phát hiện ra thằng bé đã chết. Những người hiếu kì xúm lại bàn tán trong lúc công an lập biên bản. Có người nói thằng bé ăn cắp và bị đánh chết. Thế là mọi người đều cho rằng thằng bé bị chết là đáng đời. Sau khi công an khiêng xác thằng bé đi, đám người hiếu kì cũng giải tán, chỉ còn lại Nemo nằm lại một mình.

Tối hôm đó một trận mưa lớn đổ xuống Hà Nội. Sấm chớp ầm ầm. Con phố mà Nemo nằm bắt đầu ngập nước. Nước dâng lên cao. Chú cảm thấy mình như dần dần bị tan vào trong nước. Trong cơn mưa, chú nghe văng vẳng như có tiếng vĩ cầm. Âm thanh du dương ấy tiễn đưa linh hồn chú trở lại những nơi mà chú đã đi qua. Chú nhìn thấy những người công nhân khắc khổ ở xưởng thú bông, chú lướt qua cửa hàng Disney và thấy những đứa trẻ nghịch ngợm, chú nhìn thấy cô gái đang chơi vĩ cầm ở Đại lộ số Năm, chú thấy mình đang ở trong căn phòng của cô chủ ngày xưa, cô đang đấm lưng cho mẹ, chú mỉm cười và bay lên không trung. Ở đó người bạn thân của chú đang dang rộng vòng tay chào đón chú...

Hết

Nguồn: Tác giả/VNthquan - Thư viện Online
Được bạn: NgụyXưa đưa lên
vào ngày: 9 tháng 8 năm 2010